

Crush 1

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Tracy Wolff

Crush 1

Deel 2 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0731-1
ISBN 978-94-023-2600-0 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Crush*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Bree Archer & Elizabeth Turner Stokes, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock, Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 by Tracy Deebs-Elkenaney.
First published in the United States under the title CRUSH: Crave series #2. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Elizabeth Pelletier en Emily Sylvan Kim,
de twee stoerste vrouwen in de boekenwereld.
Er is niemand met wie ik deze reis liever zou maken dan met jullie.

1

Zo ben ik wakker geworden

Op goede dagen is het best hachelijk om de enige mens te zijn op een school voor bovennatuurlijke wezens.

Op slechte dagen heeft het er een beetje van weg dat je het laatste kauwspeeltje in een kamer vol dolle honden bent.

En op doorsneedagen... Ach, op doorsneedagen is het eerlijk gezegd best cool.

Helaas is het vandaag géén doorsneedag.

Ik weet niet hoe het komt, maar als ik vandaag door de gang loop, op weg naar de les Engelse literatuur, met de schouderband van mijn rugtas als een soort reddingsboei in mijn hand geklemd, voelt alles nogal raar aan.

Misschien komt dat doordat ik het steenkoud heb en mijn hele lijf trilt van de kou, die tot diep in mijn botten is doorgedrongen.

Of misschien komt het wel doordat de hand waarmee ik de rugzak vasthou pijnlijk en gekneusd is, alsof ik ruzie heb gehad met een muur. En alsof ik die strijd dik heb verloren.

En misschien komt het wel omdat iedereen, en dan bedoel ik ook echt iedereen, naar me staart. En niet in positieve zin.

Maar ja, wanneer is dat ooit wél het geval?

Je zou denken dat ik onderhand wel aan die starende blikken ge-

wend ben, want dat hoort er nou eenmaal bij als je de vriendin van een vampierprins bent. Maar nee. En zeker niet als iedere vampier, heks, draak en weerwolf in de school blijft staan om je met grote ogen en open mond aan te gapen, zoals vandaag het geval is.

Als ik eerlijk ben is dat trouwens geen aantrekkelijk gezicht. Kom op, zeg. Ben ik in deze situatie niet degene die dit allemaal bizar hoort te vinden? Zij hebben altijd geweten dat mensen bestaan. Ik weet pas sinds een week dat het monster onder mijn bed echt is. Net als alle personen in de slaapvleugel, in de klas... en soms zelfs in mijn armen. Hoor ik dus niet degene te zijn die met open mond rondloopt en naar hen staart?

‘Grace?’ Ik herken de stem en draai me glimlachend om, maar kom dan tot de ontdekking dat Mekhi me geschokt aankijkt, zijn normaal gesproken warmbruine huid bleker dan ooit.

‘Ha, daar ben je.’ Ik grijns naar hem. ‘Ik was al bang dat ik *Hamlet* vandaag in mijn eentje moest lezen.’

‘*Hamlet*?’ Zijn stem klinkt schor en de handen die zijn telefoon uit de zak van zijn broek halen zijn allesbehalve vast.

‘Ja, *Hamlet*. Het toneelstuk dat we sinds mijn aankomst lezen bij Engelse literatuur.’ Ik schuifel van mijn ene voet op de andere, opeens slecht op mijn gemak, want hij blijft naar me kijken alsof hij een geest ziet... of nog erger. Dit is echt geen normaal gedrag voor Mekhi. ‘We moeten vandaag een scène voordragen, weet je nog wel?’

‘We lezen geen...’ Hij stopt abrupt met praten. Zijn duimen vliegen over zijn telefoon en aan zijn gezicht te zien typt hij het allerbelangrijkste berichtje van zijn leven.

‘Gaat het wel goed met je?’ vraag ik. Ik doe een stapje naar hem toe. ‘Je ziet er niet zo best uit.’

‘Zie ik er niet zo best uit?’ Hij lacht ruw en strijkt met een bevende hand door zijn lange, donkere lokken. ‘Grace, je bent –’

‘Grace Foster?’

Een stem die ik niet ken bast door de gang en Mekhi maakt zijn zin niet af.

‘Hoe gaat het met je?’

Ik werp Mekhi een blik toe die zoveel wil zeggen als: *what the fuck?* Dan draaien we ons allebei om en zien dat meneer Badar, de docent maanastronomie, met grote stappen door de gang op ons afkomt.

‘Goed, hoor,’ antwoord ik, en ik doe voor alle zekerheid een stapje naar achteren. ‘Ik hoop dat ik op tijd in het lokaal ben voordat de bel gaat.’

Hij blijft pal voor ons staan en ik kijk met knipperende ogen naar hem op. Hij ziet er onthutster uit dan een gesprekje op de vroege ochtend in de gang rechtvaardigt. Vooral omdat ik alleen maar met een goede vriend sta te praten.

‘We moeten meteen naar je oom toe,’ zegt hij. Hij legt een hand op mijn elleboog om me om te draaien en terug te leiden in de richting waaruit ik net ben gekomen.

De klank in zijn stem, niet zozeer een waarschuwing als wel een verzoek, spoort me aan om zonder tegen te sputteren met hem mee door de lange gang met smalle, hoge, spits toelopende ramen te lopen. Ook al omdat de anders altijd onverstoorbare Mekhi haastig uit de weg springt.

Maar met elke stap die ik zet wordt het gevoel dat er iets niet in de haak is sterker. Helemaal omdat mensen stil blijven staan om ons na te kijken, een reactie waar meneer Badar nóg nerveuzer van wordt.

‘Kunt u me alstublieft vertellen wat er aan de hand is?’ vraag ik als de menigte pal voor ons uiteenwijkt. Het is niet voor het eerst dat ik dat meemaak, want ik date tenslotte met Jaxon Vega. Maar het is wel de eerste keer dat het gebeurt terwijl mijn vriendje nergens te bekennen is. Het is bizar.

Meneer Badar kijkt naar me alsof ik opeens twee hoofden heb. ‘Weet je dat dan niet?’ Hij klinkt een beetje panisch en zijn zware stem

loopt over van ongeloof, waardoor mijn ongerustheid toeneemt. Het doet me denken aan Mekhi's gezicht toen hij een paar minuten geleden naar zijn telefoon greep.

Het is dezelfde uitdrukking die ik ook op Cams gezicht ontwaar, die in de deuropening van een van de scheikundelokalen staat als we langskomen. En op dat van Gwen. En van Flint.

'Grace!' roept Flint. Hij sprint het lokaal uit en komt naast meneer Badar en mij lopen. 'O mijn god, Grace! Je bent terug!'

'Niet nu, Montgomery,' snauwt de docent. Zijn tanden tikken bij elk woord vinnig op elkaar.

Een weerwolf dus... Als ik tenminste mag afgaan op de gevaarlijke hoektand die ik onder zijn lip vandaan zie steken. Eigenlijk had ik dat allang kunnen afleiden uit het vak dat hij geeft. Wie zouden er nu meer belangstelling hebben voor de astronomie van de maan dan de wezens die er af en toe graag naar janken?

Voor het eerst vraag ik me af of er vanochtend iets is gebeurd wat ik niet weet. Zijn Jaxon en Cole, de alfa's van de weerwolven, elkaar soms weer in de haren gevlogen? Of wellicht Jaxon en een andere wolf, zoals Quinn of Marc? Echt waarschijnlijk is dat niet, want iedereen loopt de laatste tijd juist met een grote boog om ons heen. Maar waarom zou een weerwolfdocent die ik nooit eerder heb ontmoet zo in paniek raken en zo vastbesloten zijn om me naar mijn oom te brengen?

'Grace, wacht –' Flint steekt een hand naar me uit, maar meneer Badar houdt hem tegen.

'Flint, niet nu, zei ik! Ga terug naar je lokaal!' De woorden zijn amper meer dan een grom die diep vanuit zijn keel komt.

Flint lijkt te willen protesteren. Zijn tanden glinsteren fel in het zachte licht van de kroonluchter in de gang. Maar ondanks zijn gebalde vuisten komt hij kennelijk tot de conclusie dat het niet de moeite waard is, want hij zegt niets. Hij blijft staan en kijkt ons na wanneer we verder lopen... net als alle anderen in de gang.

Verschillende personen, zoals Macy's vriendin Gwen, kijken alsof ze graag naar me toe zouden willen komen, maar na een zachte, waar-schuwendende grom van de docent, die nu min of meer met me door de gang marcheert, besluit iedereen dat ze beter op afstand kunnen blijven.

‘Even geduld, Grace. We zijn er bijna.’

‘Waar zijn we bijna?’ Ik probeer fel te klinken, maar mijn stem is hees.

‘Het kantoor van je oom, natuurlijk. Hij wacht al heel lang op je.’

Dat slaat nergens op. Ik heb oom Finn gisteren nog gezien.

Een ongerust gevoel glijdt onaangenaam prikkend langs mijn nek en over mijn rug omlaag, en de haren op mijn armen schieten tintelend overeind.

Dit voelt niet goed.

Dit voelt helemaal niet goed.

Als we weer een hoek omslaan, ditmaal de met wandkleden versierde gang in waar oom Finns kantoor is, ben ik degene die mijn telefoon wil pakken. Ik wil met Jaxon praten. Hij zal me wel vertellen wat er aan de hand is.

Dit kan onmogelijk over Cole gaan. Of over Lia. Of over... Mijn gedachten stoten tegen iets aan wat als een gigantische muur voelt en ik slaak een luide kreet. Het is alsof er lange metalen spiesen uit de muur steken die zich in mijn hoofd boren.

Hoewel de muur niet tastbaar is, doet het verrekt veel pijn om er mentaal tegenaan te botsen. Ik verstijf van schrik. Zodra ik over de verbazing en de pijn heen ben, doe ik nog harder mijn best om me langs het obstakel te wurmen en span ik mijn hersens in om mijn gedachten bijeen te rapen. Om ze te dwingen samen dit mentale pad te bewandelen dat opeens voor me is afgesloten.

En dan dringt het opeens tot me door. Ik kan me niet herinneren dat ik vanochtend wakker ben geworden. Of dat ik heb ontbeten. Of

me heb aangekleed. Of met Macy heb gesproken. Ik kan me helemaal niets herinneren van wat er vandaag is gebeurd.

‘Wat is er in vredesnaam aan de hand?’

Ik besef pas dat ik de vraag hardop heb gesteld als de docent grimmig antwoordt: ‘Ik vermoed dat Foster hoopt dat jij hém dat kunt vertellen.’

Niet het antwoord waarop ik hoopte. Ik zoek weer in mijn zak naar mijn telefoon, vastbesloten me ditmaal niet te laten afleiden. Ik heb Jaxon nodig.

Maar mijn telefoon zit niet in de zak waarin ik hem altijd heb zitten, en evenmin in een van mijn andere zakken. Hoe kan dat? Ik vergeet mijn telefoon echt nooit.

Het onbehaaglijke gevoel slaat om in angst, en de angst in verraderlijke paniek die me met vragen bombardeert. Ik probeer rustig te blijven en niet aan de minstens twintig mensen die me op dit moment gadeslaan te laten merken hoe overstuur ik werkelijk ben. Het valt echter niet mee om cool te blijven als je geen flauw idee hebt wat er aan de hand is.

Meneer Badar geeft een duwtje tegen mijn elleboog om me aan te sporen om door te lopen en ik gehoorzaam automatisch.

Na een laatste bocht staan we voor de deur van het kantoor van Katmeres directeur, ook wel bekend als oom Finn. Ik verwacht dat meneer Badar zal kloppen, maar hij gooit meteen de deur open en manoeuvreert ons de receptieruimte in, waar oom Finns assistent achter haar bureau op een laptop zit te typen.

‘Ogenblikje,’ zegt mevrouw Haversham. ‘Ik moet nog één...’

Ze kijkt over de rand van het computerscherm en haar paarse leesbril met halvemaanvormige glazen, en zodra ze me ziet houdt ze op met praten. Ze springt ruw op van haar stoel, die ratelend tegen de muur achter haar bonst, en schreeuwt mijn ooms naam.

‘Finn, kom snel!’ Ze loopt om haar bureau en slaat haar armen

om me heen. ‘Grace, wat fijn om jou te zien! Ik ben zo blij dat je er bent!’

Ik heb geen idee wat ze bedoelt, zoals ik ook geen idee heb waarom ze me omhelst. Mevrouw Haversham is heus wel aardig hoor, maar ik had niet in de gaten dat onze relatie van beleefde groeten was opge-
waardeerd naar spontane, tamelijk verrukte omhelzingen.

Maar ik omhels haar ook en klop zelfs even op haar rug. Een beetje voorzichtig, maar het gaat tenslotte om de gedachte. Het positieve aan de situatie is dat haar zachte witte krullen naar honing ruiken.

‘Ik vind het ook fijn om u weer te zien,’ zeg ik. Ik probeer me rustig los te maken, in de hoop dat een omhelzing van vijf seconden wel volstaat in deze toch al absurde omstandigheden.

Maar mevrouw Haversham is nog niet klaar en haar armen zitten zo strak om me heen geklemd dat ik een beetje moeite heb om adem te halen. En het wordt ook wel erg gênant.

‘Finn!’ roept ze nog een keer, zonder erbij stil te staan dat haar roodgestifte lippen zich dankzij de omhelzing pal naast mijn oor bevinden. ‘Finn! Het is –’

De deur van oom Finns kantoor vliegt open. ‘Gladys, we hebben niet voor niets een intercom...’ Maar ook hij maakt zijn zin niet af en spert zijn ogen open als ze op mijn gezicht vallen.

‘Hoi, oom Finn.’ Mevrouw Haversham laat me eindelijk los uit haar naar honing geurende doodsgreep en ik glimlach naar mijn oom. ‘Sorry dat ik je stoort.’

Mijn oom zegt niets. Hij staart me roerloos aan en zijn mond beweegt wel, maar er komt geen geluid uit.

Plotseling lijkt het alsof mijn maag vol zit met glasscherven.

Ik mag dan niet meer weten wat ik bij het ontbijt heb gegeten, maar één ding weet ik wel zeker... Er is iets vreselijk mis.

2

Oké, wat heb ik allemaal gemist?

Ik verzamel al mijn moed om aan oom Finn te vragen wat er aan de hand is. Hij heeft tot nu toe nog nooit tegen me gelogen, in elk geval niet in mijn gezicht. Maar voordat ik de woorden uit mijn belachelijk droge keel kan wringen, gilt hij: ‘Grace!’

Hij rent zijn kantoor uit, recht op me af.

‘Grace! O mijn god! Grace! Je bent terug!’

Terug? Waarom zegt iedereen dat toch? Waar ben ik dan geweest? En waarom dachten ze dat ik níét terug zou komen?

Ik graaf opnieuw in mijn geheugen en beuk opnieuw tegen de onvermurwbare muur. Het doet minder pijn dan de eerste keer, misschien omdat de nieuwigheid eraf is. Maar het blijft onaangenaam.

Net als mevrouw Haversham grijpt ook oom Finn me beet. Hij slaat zijn armen om me heen in een stevige knuffel, en zijn vertrouwde houtachtige geur wikkelt zich om me heen. Het is geruststellender dan ik had verwacht en ik laat me tegen hem aan vallen. Ondertussen probeer ik uit te vogelen wat er in vredesnaam kan zijn gebeurd. En waarom ik me totaal niets kan herinneren wat een dergelijke reactie zou kunnen oproepen bij mijn oom... of bij alle anderen die ik ben tegengekomen.

Ik liep gewoon door de gang naar het lokaal, net als iedere andere leerling in de school.

Na een tijdje wordt oom Finns greep iets losser en buigt hij zich een beetje achterover, net ver genoeg om mijn gezicht te kunnen zien. ‘Grace. Niet te geloven dat je bij ons bent teruggekomen. We hebben je ontzettend gemist.’

‘Gemist?’ herhaal ik. Ik ga een stukje achteruit, vastbesloten om antwoord om mijn vragen te krijgen. ‘Wat betekent dat precies? En waarom gedraagt iedereen zich alsof ze een geest zien?’

Heel even, één tel maar, zie ik een glimp van mijn eigen paniek terug in de blik die oom Finn de docent die me hiernaartoe heeft gebracht toewerpt. Dan trekt zijn gezicht glad en worden zijn ogen leeg (echt helemaal niet eng of zo). Hij slaat een arm om mijn schouders. ‘Kom, dan bespreken we dat in mijn kantoor, Grace.’

Hij kijkt achterom naar meneer Badar. ‘Dank je, Raj. Heel fijn dat je Grace bij me hebt gebracht.’

Meneer Badar knikt zwiggend, kijkt even naar mij en loopt de gang in.

Oom Finn duwt me zachtjes in de richting van zijn kantoor. Terwijl ik me afvraag waarom iedereen het vandaag nodig vindt om me een bepaalde kant op te sturen, praat hij even met mevrouw Haversham. ‘Kun je een berichtje aan Jaxon Vega sturen en hem vragen om zo snel mogelijk bij me te komen? En zoek alsjeblieft ook uit hoe laat mijn dochters’ – hij gluurt even naar mij en gaat dan verder tegen zijn assistent – ‘tussentijdse examens zijn afgelopen.’

Voordat Mevrouw Haversham kan knikken vliegt de deur waarvoor meneer Badar net is vertrokken zo hard en zo snel open dat de deurknop tegen de stenen muur erachter knalt.

Mijn zenuwuiteinden schieten meteen in de alarmstand en elke haar op mijn lichaam staat rechtovereind. Want zelfs zonder me om te draaien weet elke cel in mijn lijf precies wie er zojuist mijn ooms kantoor is binnengekomen.

Jaxon.

Een haastige blik over mijn schouder op zijn gezicht vertelt me alles wat ik moet weten. Onder andere dat de hel elk moment kan losbreken. En dat bedoel ik absoluut niet in positieve zin.

‘Grace.’ Zijn stem klinkt zacht, maar als onze blikken elkaar kruisen rommelt de grond onder mijn voeten.

‘Niets aan de hand, Jaxon. Ik mankeer niets,’ zeg ik sussend tegen hem. Maar mijn geruststellende woorden doen er kennelijk niet toe, want binnen een tel doorkruist hij de kamer en trekt hij me uit oom Finns weerstandloze grip in zijn eigen gespieerde armen.

Dit vertoon van genegenheid in het openbaar, in het bijzijn van mijn oom, is wel het laatste wat ik had verwacht, maar als onze lijven elkaar raken kan ik het niet opbrengen om me daar druk over te maken. Alle spanning in mijn lijf stroomt weg bij de eerste aanraking van zijn huid tegen die van mij. En voor het eerst sinds Mekhi in de gang mijn naam riep voelt het alsof ik weer vrijuit kan ademen.

Ik heb dit gemist, besef ik, en ik kruip dieper weg in zijn omhelzing. Ik wist niet eens dat ik hiernaar op zoek was, totdat zijn armen zich om me sloten.

Jaxon denkt er blijkbaar precies hetzelfde over, want hij klemmt me nog steviger tegen zich aan en ademt langzaam uit. Hij beeft, en hoe-wel de vloer niet langer schokt en schudt voel ik wel zachte trillingen.

Ik sla mijn armen nog strakker om Jaxon heen. ‘Ik mankeer echt niets,’ zeg ik nog een keer geruststellend tegen hem, ook al begrijp ik niet waarom hij zo van streek is. Of waarom oom Finn zo geschokt reageerde toen hij me zag. Maar mijn verwarring maakt plaats voor mijn nauwelijks beheersbare paniek.

‘Ik snap er niets van,’ mompel ik. Ik buig mijn bovenlichaam een stukje naar achteren om Jaxon recht aan te kunnen kijken. ‘Wat is er toch?’

‘Alles komt goed.’ De woorden klinken ferm en zijn ogen, donker, intens en verpletterend, laten die van mij geen seconde los.

Het is nogal wat, zeker in combinatie met al het andere wat vanochtend is gebeurd, en het wordt me opeens te veel. Ik wend mijn blik af om me te vermannen, maar ook dat voelt niet goed. Uiteindelijk druk ik mijn gezicht weer tegen zijn stevige borst en adem zijn geur in.

Zijn hart klopt hard en snel onder mijn wang – te snel, eigenlijk – maar hij voelt aan als thuis. En hij ruikt ook nog steeds als thuis, naar sinaasappel, verse regen en warme, kruidige kaneel. Vertrouwd. Sexy.

Van mij.

Ik zucht nog een keer en pers me nog nadrukkelijker tegen hem aan. Ik heb dit gemist, ook al weet ik niet waarom. Vanaf het moment dat ik twee dagen geleden de ziekenboeg mocht verlaten zijn we vrijwel onafscheidelijk geweest.

Vanaf het moment dat hij me vertelde dat hij van me houdt.

‘Grace.’ Hij fluistert mijn naam als een gebed, een onbewuste echo van mijn eigen gedachten. ‘Mijn Grace.’

‘Jouw Grace,’ beaam ik zachtjes, in de hoop dat oom Finn het niet kan horen. Ik klem mijn armen nog steviger om Jaxons middel.

En dan komt er binnen in me opeens iets tot leven. Iets stoutmoedigs, krachtigs en allesverterends. Het raast als een explosie door mijn lijf en overweldigt me tot in het diepst van mijn ziel.

Stop!

Niet doen!

Niet met hem.

3

Doornroosje haalt het niet bij mij

Zonder na te denken duw ik Jaxon weg en strompel ik een paar passen naar achteren.

Hij maakt een zacht geluid in zijn keel, maar probeert niet om me tegen te houden. In plaats daarvan kijkt hij me net zo geschokt en onzeker aan als ik me vanbinnen voel.

‘Wat was dat?’ fluister ik.

‘Wat was wat?’ vraagt hij. Hij neemt me onderzoekend op.

Het dringt tot me door dat hij het niet heeft gehoord, niet heeft gevoeld. ‘Ik weet het niet. Sorry.’ De woorden rollen instinctief over mijn lippen. ‘Het was niet mijn bedoeling...’

Hij schudt zijn hoofd en gaat zelf ook een stukje achteruit. ‘Geen zorgen, Grace. Het geeft niet. Je hebt verschrikkelijk veel meegemaakt.’

Hij bedoelt natuurlijk wat er met Lia is gebeurd, hou ik mezelf voor. Maar wat dat betreft heeft hij zelf ook heel veel meegemaakt. En dat is aan hem te zien, realiseer ik me wanneer ik hem van top tot teen opneem. Hij is magerder dan ooit, zodat zijn jaloersmakende jukbeenderen en strak belijnde kaak scherper staan afgetekend dan anders. Zijn donkere haar is iets langer en iets rommeliger dan ik van hem gewend ben, waardoor zijn litteken bijna niet te zien is, en de kringen onder zijn ogen zijn zo donker dat het net blauwe plekken lijken.

Hij is nog steeds waanzinnig mooi, maar dat mooie uiterlijk is nu net een open wond. Mijn hart gaat naar hem uit.

Hoe langer ik naar hem kijk, hoe meer de paniek me in zijn greep krijgt. Want dit zijn geen veranderingen die van de ene dag op de andere plaatsvinden. Haar groeit niet zo hard in een of twee dagen, en ook gewichtsverlies gaat niet zo snel. Er is iets gebeurd, iets ingrijpends, en om een of andere reden kan ik me niet herinneren wat.

‘Wat is er toch allemaal aan de hand, Jaxon?’ Als hij niet snel genoeg antwoord geeft kijk ik naar mijn oom, met plotseling opblaaiende woede die onder mijn huid brandt. Ik ben het spuugzat dat mij nooit iets wordt verteld.

‘Vertel het me, oom Finn. Ik weet dat er iets mis is. Dat kan ik voelen. Bovendien is mijn geheugen helemaal van slag en –’

‘Is je geheugen van slag?’ vraagt oom Finn. Voor het eerst sinds Jaxon de kamer binnenstormde komt hij naar me toe. ‘Wat bedoel je daar precies mee?’

‘Ik bedoel dat ik me niet kan herinneren wat ik vanochtend als ontbijt heb gehad. Of waar Macy en ik het gisteravond over hebben gehad voordat we gingen slapen.’

Jaxon en oom Finn wisselen een blik met elkaar.

‘Niet doen,’ zeg ik. ‘Sluit me niet buiten.’

‘We sluiten je niet buiten,’ zegt oom Finn met een geruststellend handgebaar. ‘Wij proberen ook uit te vogelen wat er precies aan de hand is. Kom maar mee naar mijn kantoor, daar kunnen we rustig praten.’ Hij draait zich om naar mevrouw Haversham. ‘Zou je Marise voor me willen bellen? Zeg haar dat Grace hier is en vraag haar om zo snel mogelijk hiernaartoe te komen.’

Ze knikt. ‘Natuurlijk. Ik zal zeggen dat het dringend is.’

‘Waarom hebben we Marise nodig?’ Mijn maag verkramp bij het vooruitzicht om opnieuw te worden onderzocht door de verpleegkundige van Katmere, die toevallig ook een vampier is. De vorige twee

keren dat ze dat deed moest ik veel langer in bed blijven liggen dan ik zelf wilde. 'Ik voel me niet ziek.'

Dan bega ik echter de fout voor de tweede keer die dag naar mijn handen te kijken en dringt het eindelijk tot me door hoe gekneusd en bebloed die wel niet zijn.

'Je ziet er een beetje gehavend uit,' zegt mijn oom sussend terwijl we zijn kantoor in gaan. Hij doet de deur achter ons dicht. 'Ik wil gewoon dat ze even naar je komt kijken, om zeker te weten dat alles oké is.'

Ik heb honderdduizenden vragen en ben vastbesloten op alle vragen antwoord te krijgen. Maar zodra ik op een van de stoelen voor oom Finns stevige kersenhouten bureau zit en hij op de hoek ervan heeft plaatsgenomen, begint hij met zijn eigen vragen.

'Ik weet dat dit misschien vreemd klinkt, Grace, maar kun je me misschien vertellen welke maand het is?'

'Welke maand?' Mijn maag keert zich om en mijn keel slaat dicht, dus het kost me de grootste moeite om te zeggen: 'November.'

Als de blikken van Jaxon en oom Finn elkaar opzoeken weet ik meteen dat er iets heel erg mis is met mijn antwoord.

Er trekt een ongeruste huivering langs mijn ruggengraat en ik probeer diep adem te halen, maar het is alsof er een loodzwaar gewicht op mijn borst ligt dat me tegenwerkt. Het gevoel wordt verergerd door het gebonk in mijn slapen, maar ik weiger toe te geven aan wat gemakkelijk een hevige paniekaanval zou kunnen zijn.

In plaats daarvan sla ik mijn handen om de rand van mijn stoel om kalm te blijven. Daarna maak ik in gedachten een lijstje van de verschillende voorwerpen in mijn kamer, iets wat Heathers moeder me na de dood van mijn ouders heeft geleerd.

Bureau. Klok. Plant. Toverstaf. Laptop. Boek. Pen. Mappen. Nog een boek. Liniaal.

Als ik bij het eind van de lijst aankom is mijn hartslag weer bijna

normaal, net als mijn ademhaling. Maar de stellige overtuiging dat er iets heel ergs is gebeurd is gebleven.

‘Welke maand is het dan?’ vraag ik zacht. Ik kijk Jaxon aan. Hij is vanaf mijn allereerste dag op de Katmere Academy altijd volkomen eerlijk tegen me geweest en dat is precies waar ik nu behoefte aan heb. ‘Wat het ook is, ik kan het heus wel hebben. Ik wil gewoon de waarheid weten.’ Ik pak zijn hand en klem die tussen mijn handen. ‘Alsje blijft, Jaxon. Vertel me wat er aan de hand is.’

Jaxon knikt onwillig. ‘Je bent bijna vier maanden weg geweest,’ fluistert hij.

‘Vier maanden?’ Er stroomt een nieuwe golf van schrik door mijn lijf. ‘Vier maanden? Dat kan niet!’

‘Ik weet dat het zo voelt,’ zegt oom Finn sussend. ‘Maar het is maart, Grace.’

‘Maart,’ praat ik hem na, want blijkbaar is napraten zo ongeveer het enige waartoe ik op dit moment in staat ben. ‘Hoeveel maart?’

‘De vijfde.’ Jaxon klinkt grimmig.

‘5 maart.’ Paniekaanval? Zeg maar gerust een allesverterende doodsangst. Ik word vanbinnen aan flarden gereten. Ik voel me zo rauw, kwetsbaar en leeg dat ik het niet eens kan beschrijven. Er zijn vier maanden van mijn leven, van mijn eindexamenjaar, verdwenen, en ik kan me er helemaal niets van herinneren. ‘Ik snap het niet. Hoe kan ik –’

‘Maak je niet druk, Grace.’ Jaxon staart me kalm aan, zijn grip op mijn handen stevig en geruststellend, precies wat ik nodig heb. ‘We komen er wel achter.’

‘Hoe kan ik me er nou niet druk om maken? Ik ben vier maanden kwijt, Jaxon!’ Mijn stem breekt. Ik haal trillend adem en ga verder. ‘Wat is er gebeurd?’

Mijn oom steekt een hand uit en knijpt in mijn schouder. ‘Haal even diep adem, Grace. Toe maar.’ Hij glimlacht me bemoedigend toe. ‘Oké, nu nog een keer, en dan langzaam uitademen.’

Ik doe wat hij zegt en zie tijdens het uitademen dat zijn lippen continu bewegen. Een kalmeringsspreuk? vraag ik me af, terwijl ik nog een keer diep inadem en tien seconden lang uitadem.

In dat geval lijkt die niet echt goed te werken.

‘Oké, als je zover bent, vertel me dan wat het laatste is wat jij je herinnert.’ Zijn vriendelijke ogen houden die van mij gevangen.

Het laatste wat ik me herinner.

Het laatste wat ik me herinner.

Het zou een eenvoudige vraag moeten zijn, maar dat is het niet. Dat komt deels door de gapende donkere leegte in mijn hoofd en deels doordat een groot deel van wat ik me wél herinner troebel en onbereikbaar lijkt. Alsof mijn herinneringen diep onder water drijven en ik alleen de schaduw ervan kan zien. De schaduw van wat ooit was.

‘Ik herinner me alles wat er met Lia is gebeurd,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Ik herinner me dat ik in de ziekenzaal lag. Ik herinner me... dat we een sneeuwpop hebben gemaakt.’

Dat laatste is een fijne herinnering en ik glimlach naar Jaxon, die teruglacht. In elk geval met zijn mond. Zijn ogen blijven diep bezorgd staan.

‘Ik herinner me dat Flint zijn excuses aanbood omdat hij had geprobeerd me te vermoorden. Ik herinner me...’ Ik hou opeens op met praten en leg een hand tegen mijn plotseling gloeiende wang bij de herinnering aan de lange tanden die over de gevoelige huid van mijn hals en schouder gleden voordat ze zich in me boorden. ‘Jaxon. Ik herinner me Jaxon.’

Mijn oom schraapt zijn keel en kijkt zelf ook een beetje gegeneerd. ‘Verder nog iets?’ vraagt hij echter alleen maar.

‘Weet ik niet. Het is allemaal erg...’ Ik zwijg abrupt wanneer er één glasheldere herinnering in mijn hoofd opdoemt. Ik kijk vragend naar Jaxon. ‘We liepen door de gang. Je vertelde me een mop. Die ene over...’ De helderheid vervaagt en maakt plaats voor het doffe waas

dat op dit moment heel veel van mijn herinneringen omhult. Ik vecht me erdoorheen, want ik wil deze ene heldere gedachte per se vasthouden. ‘Nee, dat klopt niet. Ik vroeg je naar de clou. Die van de mop over de piraat.’

Dan komt een ander, veel onheilspellender gedeelte van de herinnering in focus.

‘O mijn god. Hudson! Het is Lia gelukt. Ze heeft hem teruggehaald. Hij was hier. Hij was echt hier.’

Ik kijk van Jaxon naar oom Finn, op zoek naar bevestiging. De herinnering spoelt over me heen en sleurt me mee naar beneden. ‘Leeft hij?’ vraag ik, mijn stem bevend onder het gewicht van alles wat Jaxon me over zijn broer heeft verteld. ‘Is hij op Katmere?’

Oom Finn antwoordt met een somber gezicht: ‘Dat wilden we net aan jou vragen.’

4

Kennelijk is het zesde zintuig een mensenoffer

‘Ik? Waarom zou ik dat weten?’ Maar tijdens de vraag doemt er weer een herinnering op. Ik kijk naar Jaxon, bij wie inmiddels diepe ontzetting van zijn gezicht is af te lezen. ‘Ik ben tussen jullie gesprongen.’

‘Dat klopt.’ Zijn keel trilt vervaarlijk en zijn ogen, die normaal gesproken de kleur van een sterreloze hemel hebben, zijn nu nog zwarter en duisterder dan ik ze ooit eerder heb gezien.

‘Hij had een mes.’

‘Een zwaard, om precies te zijn,’ verbetert mijn oom me.

‘Inderdaad.’ Ik doe mijn ogen dicht en dan weet ik het opeens weer. We liepen door de drukke gang.

De aanblik van Hudson, met geheven zwaard, vanuit een ooghoek.

De sprong, zodat ik tussen Jaxon en hem in stond, want Jaxon was van mij. Het was aan mij om van hem te houden en hem te beschermen.

Het zwaard dat naar beneden suisde.

En toen... Helemaal niets. Dat is alles. Dat is het enige wat ik nog weet.

‘O mijn god.’ Er schiet me een nieuwe, vreselijke gedachte te binnen en een intense afschuw maakt zich van me meester. ‘O mijn god.’